

ΑΡΑΒΙΚΑΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ

Η ΑΪΣΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

γυναίκα του φύλακος του νεκροταφείου Χαγιέμ είχε πολλές δουλειές εκείνη την ημέρα. Τό σπῆτι ήταν άνω κάτω και η κουζίνα επίσης. Εύτυχώς ήταν καλός καιρός και θά στέγνωσαν τα ρούχα που είχε πλύνει τό πρωί.

Στις δώδεκα, ο πιστός και άφοβισμένος Χαγιέμ επέστρεψε κοντά της, κουρασμένος από τό αναγκαστικό ξενύχτι.

— Γυναίκα, θέλω να κοιμηθώ, είπε στην Άϊσά, ή όποια έστρανε τό τραπέζι με μεγάλη προσοχή, όπως πάντα. — Είχατε πολλούς νεκρούς σήμερα; ρώτησε αυτή τόν άνδρα της με ένδιαφέρον.

— Όχι ναί, απήντησε ό Χαγιέμ μ' ένα στεναγμό. Αυτή ή χολέρα δεν θ' άφήση κανένα ζωντανό. Άπνευθό θά φέρουν 20 πεθαμένους. Είναι άπελπισία.

— Ό Άλλάχ να άπομακρύνη τέλος τήν συμφορά και τόν θάνατο! Φάγε γρήγορα τήν σουπά σου. Θά σε ζεστανή. Έβαλα μέσα δυό πιπεριές κόκκινες. Έχεις κονιάκ εκεί πέρα στό νεκροταφείο;

— Ναί. Μου φτάνει να περάσω κι' αυτή τή νύχτα. Κόνει κρύο Άϊσά, είμαι παγωμένος.

— Ό Χαγιέμ έφαγε, κοιμήθηκε δύο ώρες και πήγε πάλι στη δουλειά του. Είχε πέσει μεγάλη επιδημία στη πόλι και τό νεκροταφείο ήταν διαρκώς άνοιχτό. Όταν ένύχτανε, οι κάτοικοι έφερναν εκεί τους πεθαμένους τους. Ό Χαγιέμ θανάτιζε κοντά τους, έλεγε μιá προσοχή και βοηθούσε ύστερα τους νεκροθάφτες. Κατέβαζαν τους νεκρούς στό τάφο και άκούνογαν ανατριχιαστικά ό μονότονος κρότος του φερέτρου, που κατέβαινε βαθειά στη γή. Κάθε μέρα τό ίδιο. Έκείνο τό βράδυ ό Χαγιέμ έννοιωσε στην καρδιά του μιá μεγάλη μελαγχολία. Τά μεσάνυχτα πήγε και κάθισε σε μιá παλιά καρέκλα, έβαλε ένα μπουκάλι και έπινε λίγο κονιάκ για να προσφιλθεί από τό κρύο και τήν ύγρασία. Ήταν πολύ κουρασμένος και σιγά σιγά τόν πήρε ό ύπνος. Σε λίγο άκουσε φωνές, φωνές που έβγαίναν από τους τάφους:

— Ξέρεις ότι αύριο θά έχουμε καμμιá δεκαριά νέους συντρόφους; έπινε μιá σιγανή φωνή.

- Δέκα...
- Θά πεθάνη και ή γυναίκα του Χαγιέμ...
- Άχ! Άχ!
- Άλλά δεν θά πεθάνη από χολέρα. Θ' άνεβή στην ταράτσα της να άπλώση τά ρούχα που έπλυσε και θά τή διαγκώση μιá όχιά!

Ό Χαγιέμ ξύπνησε τρομαγμένος, με άπεριόγραπτη άγωνία... Πούδς έλεγε μιλήσει ;... Γύρω ήταν άπόλυτη σιγή. Τό νεκροταφείο βουβό. Ή φωνές δεν άκούνογταν πια...

Ό Χαγιέμ έτρεξε σπῆτι του πρό τής σινηθισμένης ώρας. Μπαίνοντας στην αύλή βρήκε τήν Άϊσά με ένα καλάθι στό χέρι, να έτοιμάζεται ν' άνεβή στην ταράτσα. Αυτή, όταν τόν είδε, έτρεξε να τόν πλησιάση και τόν έφίλησε στό μέτωπο, όπως συνήθως πάντα. Άφησε ύστερα τό καλάθι της και πήγε στην κουζίνα να έτοιμάση τό σουπά του και να του δώση ρούχα ν' αλλάξη.

— Λοιπόν, τόν ρώτησε, είχατε πολλούς πεθαμένους τή νύχτα; Αυτή ή άρρώστεια δεν θ' άφήη κανένα ζωντανό; — Ναι... έπινε μηχανικός ό Χαγιέμ, ό όποιος ζητούσε να βωή μιá άφορμή για να έμπόδιση τή γυναίκα του ν' άνεβή στην ταράτσα.

— Έτι τέλους τής έπινε: — Άϊσά, σου άπαγορεύω σήμερα ν' άπλώσης τά ρούχα στην ταράτσα. Άφησε τά όπως είνε στό καλάθι και αύριο βλέπομε.

— Γιατί; ρώτησε αυτή. Έγώ ήμουν χαρούμενη που πρόφθαναν να στεγνωθούν στόν ήλ.ο. Αύριο μπορεί ν' αλλάξη ό καιρός!... — Σε διατάζω να μην άγγίξεις τά ρούχα σήμερα. Άλλοιμονό σου άν δεν μ' άκούση!

— Μ' έπεινά; πές γιατί, Χαγιέμ! — Γιατί δεν θέλω. Άκούς; — Ό Χαγιέμ ήξερε ότι δεν πρέπει να φανερώωνται τά μυστικά τών πεθαμένων.

— Σε παρακαλώ, Άϊσά, μη πλησιάζεις τήν ταράτσα σήμερα! Κάνε μου αυτή τή χάρη! Τής έξανάκε παρακαλεστικά. Θί μ' άκούσης; Ναί; Μπράβο σου! Κι' ό φτωχός φύλακος, έφυγε, με καρδιά γεμάτη τρόμο και άνησυχία.

Ή Άϊσά έμεινε μόνη και συλλογισμένη, έκύτταζε τόν ουρανό. Ό ήλιος έλαμπε και φωταίξε τήν αύλή. Σε μιá γωνία ήταν τό καλάθι, ξεφυλισμένο από ρούχα.

— Οι άνδρες δεν έξερουν τί λένε, ...σκέφτηκε... Θί είμαι τρελλή άν τάν άκούσω και δεν τελειώσω τή δουλειά μου. — Έπήρε πάλι τό καλάθι και άρχισε να άνεβαίνει τή σκάλα. Πριν φθάση στό τελευταίο σκαλί, άκουσε ένα ζητιάνο να χτυπά τή πόρτα της, να ξεφωνίζει:

— Για όνομα του θεού, καλή γυναίκα! Πινώ και διψώ. Ό Άλλάχ να σου δώση όλες τής εύτυχίες. Λίγο ψωμί!

Ή Άϊσά, χωρίς να διστάση, άφησε τό καλάθι στό τελευταίο σκαλί και κατέβη ν' άνοίξη τήν πόρτα. Έβδασε στό ζητιάνο μιá σουπα και λίγο ψωμί.

Σε διάστημα δέκα λεπτών άπλωσε τά σεντόνια και τά άσπρόρουχα που έλάμπαν από καθαριότητα και έγίγισε πάλι στην αύλή για να μαζέψη νερό από τό πηγάδι.

Όταν ό Χαγιέμ έγίγισε τό πρωί από τό νεκροταφείο, βρήκε τή γυναίκα του πρόθυμη και καλή όπως πάντα και τά ρούχα άπλωμένα τακτικά επάνω στό στρώμα της κρεβατοκάμαρας.

— Πώς; τής έπινε. Άνέβηκες στην ταράτσα;

— Ναί... Δεν μπορούσα ν' άφήσω τά ρούχα έτσι... Τι νέα; Είχατε πολλούς νεκρούς τή νύχτα;

Ό Χαγιέμ δεν απήντησε: Συλλογιζόταν: «Λένε ψέμματα οι νεκροί!...»

Τή νύχτα στό νεκροταφείο, όταν ό Χαγιέμ άναψε τή λάμπα του και ήπιε λίγο κονιάκ για να ζεσταθῆ, τόν πήρε ό ύπνος. Άνάμεσα στα δένδρα άκούστηκαν: Άξαφνα πάλι ή ίδιος φωνές:

- Δεν είπες πώς θί έχομε εδώ άπόφης τήν γυναίκα του Χαγιέμ;
- Ή γυναίκα του Χαγιέμ δεν πέθανε!
- Γιατί μου είπες ψέμματα;
- Ή Άϊσά σώθηκε και ζή... Άνέβαινε στην ταράτσα, όταν ένας ζητιάνος χτύπησε στην πόρτα της. Τή στιγμή που θά άκουμπουσε τό πόδι της στό κεφάλι τής όχιάς, άκουσε τή φωνή του ζητιάνου κι' έτρεξε να κατεβῆ. Έτσι σώθηκε. Όταν ξαναέβηκε, τό φειδι έλεγε φύγει. Ή Άϊσά είνε μιá πονετική γυναίκα. Ή Άϊσά είνε πονόψυχη! Ένίκησε τή Μοίρα και τό Θεό με τήν έλεημοσύνη!

(Έκ του Άραβικού)

Μετάφρ. ΜΑΡΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΗΛΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Έπί τής Προσωποποιγίας του, ό άείμνηστος Θεόδ. Δηλιγιάννης, μελετών τόν προϋπολογισμόν του Κράτους, έφρόνισε να διαγράψη έξ αυτού μηνιαίαν δαπάνην εκ δραχμών πενήκοντα (50), έξοδοευόμενον διά τήν αγοράν πνευμάτων! Με τους πνεύμονας αυτούς έτρέφοντο οι γάτοι τών διαφόρων ύπουργείων.

Ός ήτο επόκειμον, ή διαγραφή τής μικροδαπάνης αυτής έκαμεν έντύπωσιν εις τους τότε... γατοφίλους, οι όποιοι έσπευσαν να έρωτηήσουν τόν Δηλιγιάννην, τόν λόγον διά τόν όποιον προέβη εις αυτήν. Καί ό Δηλιγιάννης απήντησεν έξυπνότατα:

— Δεν δύνανται τό κρέτος να τρέφη γάτους άργομύθους. Πρόπει να τρέφονται όποιοι με ποντικούς, έφ' όσον άλλως τε τους έχομε πρὸς τόν σκοπόν αυτών. Τους φθάνει νομίμως ή επαρκεστάτη άμοιβή τής δωρεάν έννοικήσεως: εις τά ύπουργεία και ή ασφάλεια που έχουν εκεί μέσα!

Σημ. «Μπουκέτο». — Αν οι ύπουργικοί γάτοι άπήργησαν κατόπιν αυτών ή όχι δεν είνε γνωστόν δυστυχώς.

Ο ΠΑΜΠΑΛΑΤΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ό Άδάμ ένμφεφθη τήν Εύην άμα ως έφριγε τόν καρπόν του εύλου τής γνώσεως. Ό Σμεΐηρος, εις ηλικίαν 18 ετών, ό Βέν Ζώνων, εις ηλικίαν 21 έτους, Ό Φραγκλίνος 21, Ό Μόργαν 23, ό Βράχμης, Βύρων, Ούασινγκτόν και Βοναπάρτης, 27, ό Πέν και Στέρν, 28, ό Λιναίος και Νίσολν, 29, ό Πήλ, 32, ό Δίβυς, 33, ό Άριστοτέλης, 36, ό Ούάλλγχατν, 37, ό Ούίλβερφός, 38, ό Λουθήρος, 42, ό Άδισων, 43, ό Ούέσλεϋ και Ύούρκ, 47, ό Σράιρτ, 49, ό Βυφών ν, 55, ό γέρων δίκτωρ Πάρρ εις ηλικίαν ετών 120.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ

Διά να μάθετε να έκτελήτε Ταχυδακτυλογράφια, Θαύματα, Φάραες κ. λ. π., ζητήσατε τό βιβλίον μας.

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΑ - ΘΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑ - ΜΑΓΕΙΑ

Τό όποιον θά λάβετε έμβύζιοντες δραχμάς 15. Γράφατε μόνον: Πόρτοπον Έκδοτικόν Γραφείον «Πρόδος» τμήμα Α, Άθήνας Σημ. Τιμοκατάλογον βιβλίων κρωτοτύπων άποστέλλομεν ΔΩΡΕΑΝ εις τους αιτούντας.

